

Arrest

nr. 124 785 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Erica VAN DIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient 29 mei 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner.

1.2. Op 21 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/05/2013 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): V.

Nationaliteit: Joegoslavië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn.

Immers, er werden loonfiches voorgelegd voor de periode februari 2013 - mei 2013 waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan een gemiddeld maandloon van €792 ontvangt. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Eveneens werden er loonfiches voorgelegd van de schoonouder van betrokkene, deze worden echter niet in aanmerking genomen. Immers, het is de persoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *juncto* artikel 40ter en artikel 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt wat volgt:

"8.1.1. Inleiding: schending motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate

formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De RVV gaat in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar beslissing is gekomen.

8.1.2. weigering omwille van gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten

DVZ stelt dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter VW.

DVZ verwijst naar de voorgelegde inkomsten van de partner van verzoeker en haar (inwonende) ouders, en stelt dat verzoeker geen afdoende bewijs voorlegt van voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

8.1.3. Definities in de Vreemdelingenwet: artikel 40ter en 42

Artikel 40ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet stelt :

"Voor wat betreft de in artikel 40bis §, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. (...)"

Artikel 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet stelt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor aile bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

8.1.4. Analyse van wetgevend kader

8.1.4.1 Schending artikel 40ter en 42§1 VW. juncto machtsoverschrijding. schending zorgvuldigheidsbeginsel, schending motiveringsplicht.

Verzoeker legde de inkomsten voor van zijn Belgische echtgenote en haar ouders.

In weerwil van artikel 42, lid twee, laatste zin van de Vreemdelingenwet, heeft de DVZ nagelaten "zich alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Nadat verzoeker zijn bijlage 19ter overhandigd kreeg, heeft hij zich opnieuw aangeboden op het gemeentebestuur om stukken voor te leggen, niet later dan drie maanden na het afleveren van de bijlage 19ter: op 30/05/2013.

Op geen enkel ogenblik werd verzoeker erop gewezen dat de bewijzen die hij voorlegde onvoldoende konden zijn.

Verzoeker leidt uit voormeld artikel bovendien af dat alle documenten die nuttig zijn om het bedrag van de werkelijke inkomsten te bepalen, kunnen worden voorgelegd, aldus eveneens de inkomsten van zijn inwonende schoonouders waarvan verzoeker en zijn Belgische echtgenote mee van genieten.

Verzoeker hoorde na de neerlegging van zijn stukken niets van DVZ, kreeg geen vraag tot voorlegging van bijkomende stukken en kon er dan ook terecht van uitgaan dat zijn dossier volledig was.

Verzoeker had wettelijk gezien nochtans de tijd tot 28/08/2013 om zijn stukkenbundel te vervolledigen.

DVZ heeft naar verzoeker noch de minste stap ondernomen om bijkomende stukken op te vragen, indien zij van oordeel was dat de binnengebrachte documenten niet volstonden om de inkomsten van de gezinshereniger en familie te evalueren.

DVZ schendt zodoende niet alleen de bepalingen van artikel 42ter Vreemdelingenwet maar ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

8.1.4.2 Vereiste van een behoeftenanalyse – algemeen

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat indien niet is voldaan aan de in art. 40ter, 2de lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de toereikende bestaansmiddelen, de DVZ een behoeftenanalyse diende uit te voeren.

Aan de oorsprong van deze behoeftenanalyse van artikel 42 van de Vreemdelingenwet ligt artikel 7§1, c) van de Richtlijn 2003/86/EG1 bepaalt dat bij het indienen van het verzoek tot gezinshereniging kan verzocht worden dat de gezinshereniger beschikt over 4stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden'.

Verzoeker, echtgenoot van een Belgische onderdaan, kan dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2003/86/EG, dewelke betrekking heeft op gezinshereniging met derde landen.

De voorbereidende werken van de wet van 08.06.2011 (die artikel 40ter en 42 Vreemdelingenwet wijzigden) stellen immers : "Voortaan zullen voor hen (Belgen) zelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt" (DOC 53 - 0443/014 (p.23)).

Zich baserend op het 'Chakroun'-arrest van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 wijst de Raad van State3 erop dat het bedrag van 120 % van het leefloon slechts een referentiebedrag zou mogen zijn. Indien een vast bedrag zou worden vastgelegd dan is deze bepaling niet conform het doel van de richtlijn.

Het dictum van het Hof bepaalt het volgende: 'De zinsnede "beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid'.

De raad van State bepaalde in puntje 47 en 48 van haar advies het volgende:

'47. [...] Zoals in punt 43 van het onderhavig arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging steunt in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld

Bovendien moet elk verzoek tot gezinshereniging individueel beoordeeld worden. Dit laatste principe is namelijk vastgelegd in artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG. Dit artikel bepaalt namelijk: 'I.g.v. afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Ook het studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken haalde in DOC 53 - 0443/018 (p.225) bepaalde het volgende:

'[...] Om te bepalen of een vreemdeling al dan niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen:

- Kan wel een bepaald referentiebedrag vastgesteld worden

120 procent van het bedrag zoals bepaald in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie kan aangewend worden als referentiebedrag.

- Kan geen minimuminkomen bepaald worden waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Aan deze vereiste kan voldaan worden door te voorzien in de omzetting van artikel 17 van de richtlijn [...].

8.1.4.3 Vereiste van een behoeftenanalyse - arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121-2013 van 26 september 2013

Verwijzend naar het arrest 'Chakroun' (zie supra) bevestigde het Grondwettelijk Hof dat er geen verder onderzoek moet gebeuren naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over bestaansmiddelen beschikt die gelijk zijn aan of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

Dit impliceert geenszins dat indien de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het vermelde referentiebedrag, dit een gezinshereniging verhindert., In dat geval moet de bevoegde overheid immers in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling en zijn familieleden bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

8.1.5 Analyse van de bestreden beslissing

A. Voorgelegde documenten

Mevrouw H. legde loonfiches voor waaruit duidelijk blijkt dat zij sedert 31/10/2011 (anciënniteit) tewerk gesteld is bij Kruidvat bvba als bediende onder een 20-uren contract.

Over de stabiliteit of regelmatigheid van de tewerkstelling/inkomsten bestaat geen discussie.

B. Bestreden beslissing

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Immers, er werden loonfiches voorgelegd voor de periode februari 2013 - mei 2013 waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan een gemiddeld maandloon van 192 € ontvangt.

Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 € bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen.

Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. "

C. Beoordeling argumentatie DVZ

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ voorhoudt dat zijn Belgische echtgenote slechts een gemiddeld maandloon verdient van 792 €.

De Belgische partner verdient immers beduidend meer dan 792 €.

Verzoeker kan enkel vermoeden dat DVZ een berekening maakt die wel zeer kort door de bocht gaat.

Zo werd een fiche voorgelegd voor februari 2013, waarop duidelijk staat vermeld dat het een extra loonafrekening betreft. Aldus een bijkomende berekening, bovenop de loonfiche die mevrouw maandelijks ontvangt.

De berekening die DVZ vermoedelijk maakte:

- Februari 2013 ("extra loonafrekening") = 5,54 €
- Maart 2013 ("extra loonafrekening") = 0,66 €
- Maart 2013 (loonfiche) = 1171,47 € netto
- April 2013 (loonfiche) = 946,04 €
- Mei 2013 (loonfiche) = 1046,06 €

+

3169,77 €

Wanneer DVZ het bedrag van 3169,77 € deelt door 4 (aantal maanden), komt zij op 792,44 €.

Dit moet de reden zijn waarom DVZ in de bestreden beslissing een gemiddeld maandloon van 792,44 € weerhoudt.

De berekening zoals hierboven gemaakt, gaat echter in tegen alle redelijkheid, logica en waarachtigheid.

•=> DVZ houdt duidelijk geen rekening met de bewoording "extra loonafrekening" op de fiche voor februari 2013.

Het kan geen maandloon betreffen van 5,54 €. Het betreft een bijkomend bedrag, een aanpassing van de loonfiche van februari.

Door het bedrag van 5,54 € als maandloon te aanzien, haalt DVZ bewust het gemiddelde maandloon ver naar beneden om vervolgens vanuit dit onredelijk lage bedrag te concluderen dat de Belgische partner niet voldoende verdient.

=> DVZ houdt duidelijk geen rekening met het feit dat de Belgische partner, conform de , voorgelegde loonfiches, een tewerkstellings-anciënniteit heeft sedert 31/10/2011.

=> DVZ houdt evenmin rekening met het feit dat zij een 20-uren werkweek werkt.

=> DVZ houdt geen rekening met (en dit blijkt ook weer de voorgelegde fiches) dat zij maandelijks maaltijdcheques ontvangt, bovenop haar maandloon.

Gemiddeld ontvangt zij een vijftiental cheques per maand.

=> DVZ houdt duidelijk geen rekening met het feit dat de loonfiches een basismaandloon vermelden van "890,39 €" hetgeen opnieuw hoger ligt dan het vermeende gemiddelde maandloon van 792 € waarnaar DVZ tracht te verwijzen.

=> DVZ heeft nagelaten bijkomende loonfiches of een kopie van het bediendencontract op te vragen bij verzoeker, indien de voorgelegde documenten voor verwarring zorgden of niet afdoende duidelijk waren voor DVZ.

De berekening die DVZ heeft doorgevoerd om op het vermeende gemiddelde maandloon van 792 € tart alle verbeelding en wordt ook niet wettelijke of juridisch onderbouwd.

D. Analyse dossier van verzoeker

De Belgische echtgenote van verzoeker verdient elke maand gemiddeld 1044 €.

Zie bijlage (stuk 2): verzoeker legt loonfiches voor voor de periode februari 2013 - juni 2013 en maakt ditmaal zelf de berekening om tot een redelijk en waarachtig gemiddeld maandloon te komen:

Februari 2013 = 1054,94 €

- Maart 2013 = 1171,47 €

- April 2013 = 946,04 €

- Mei 2013 = 1046,06 €

- Juni 2013 = 1003,66 €

±
5222,17 €

Het bedrag van 5222,17 € gedeeld door 5 maanden leidt tot een gemiddeld maandloon van 1044,43 €.

Het verschil tussen het vermeende gemiddelde maandloon van 792 € en het eerder realistische 1044 € is een opvallend verschil van 250 €.

Hoewel 1044 € onder het vooropgestelde 120 % van het leefloon valt, betekent dit niet automatisch dat betrokkenen uitgesloten worden van het recht op gezinshereniging conform artikel 40ter VV. (zie supra: rechtspraak Grondwettelijk Hof nr. 121-2013 van 26 september 2013).

In dat geval moet de bevoegde overheid immers in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling en zijn familieleden bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

DVZ beperkt zich door de verwijzen naar de "armoedegrens van 1000 €" voor een alleenstaande in België.

Ten eerste, het realistische gemiddelde inkomen (1044 €) van de Belgische echtgenote ligt boven deze grens van 1000 €.

Ten tweede, kan verzoeker uit de bestreden beslissing niet afleiden of verwerende partij met alle elementen van het dossier heeft rekening gehouden en of dat er een individuele behoeftenanalyse werd doorgevoerd:

- Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet opmaken of DVZ rekening heeft gehouden met de lage maandelijks kosten.

Aangezien verzoeker en zijn Belgische echtgenote inwonen bij de ouders van de Belgische echtgenote, dienen zij geen huurgelden te betalen en krijgen zij geen aparte rekeningen voor hun verbruik van gas, elektriciteit, water,...

De Belgische echtgenote dient enkel haar maandelijks maaltijdcheques te overhandigen aan haar ouders. Voor het overige dient zij niet bij te dragen in de maandelijks vaste kosten van het huishouden.

- In de dossiers waarbij DVZ stelt dat 1000 € de armoedegrens is, zal DVZ er vermoedelijk ook van uitgaan dat van deze 1000 € ook huisvesting moet betaald worden. Huurgelden kunnen al gauw oplopen tot een minimum van 400 € op de private markt.

- Een behoeftenanalyse moet dossier per dossier gebeuren, waarbij met alle feitelijkheden rekening moet worden gehouden.

Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote kunnen inwonen bij de ouders van de Belgische echtgenote is in deze een belangrijk, mogelijks doorslaggevend, element.

DVZ laat echter na deze feitelijkheden te verwerken in haar motivering en beperkt zich tot het opsommen van een zogenaamde (algemene en niet individuele) armoedegrens.

Het betreft een armoedegrens die door DVZ zeer vaag en algemeen gemotiveerd wordt. Verzoeker begrijpt niet op welke wijze het bedrag van 1000 € werd berekend, op individuele wijze en rekening houdende met alle elementen uit het dossier.

E. Besluit

De wet voorschrijft nergens DAT DVZ via een bepaalde methode een berekening moet maken om tot een gemiddeld maandinkomen te komen. De wet omschrijft ook nergens HOE zulk een berekening zou moeten gebeuren.

In die zin, door zich vast te klampen aan een bepaalde mathematische rekenwijze, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan de wet.

De wet bepaalt 'louter' dat er sprake moet zijn van "stabiele en toereikende bestaansmiddelen (ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie)" en geeft ruimte aan DVZ om rekening te houden met allerlei factoren van het individuele dossier:

- Zijn de inkomsten regelmatig?

Wat zijn de maandelijkse vaste kosten?

- Hoe groot is het gezin?

- Heeft verzoeker mogelijkheden om snel aan de slag te kunnen op de arbeidsmarkt?

- Etc...

Door geen afweging te maken van de beperkte kosten die mevrouw H. heeft,

door geen rekening te houden met gezamenlijke woonst met zijn schoonouders,

door geen afweging te maken van de kansen op de arbeidsmarkt van verzoeker,

door geen loonfiches op te vragen voor de periode vanaf tewerkstelling (zijnde 31/10/2011),

op kopie van het bediendencontract, door geen bijkomende informatie op te vragen conform artikel Artikel 42, §1, lid 2 VW,

stelt verzoeker een schending vast van de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ geen rekening heeft willen houden met alle elementen van het dossier.

Verzoeker begrijpt niet waarom geen bijkomende informatie werd opgevraagd indien de voorgelegde stukken over de periode februari-april geen duidelijk beeld zouden hebben gegeven. DVZ is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ zich beperkt tot een mathematische rekensom om tot een onrealistisch maandloon van 972 € te komen, terwijl de wet geenszins zulk een berekeningswijze voorschrijft en terwijl een meer logische berekening op een gemiddeld maandloon van 1044 € komt.

DVZ is in alle onredelijkheid tot de bestreden beslissing gekomen."

[...]

8.1.6 BESLUIT

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, noch een individuele motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dezelfde zin : RVV, 78.310, 29 maart 2012).

"De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoeftanalyse heeft uitgevoerd" (RVV, 78.310, 29 maart 2012

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet opmaken of DVZ met alle voorhande elementen rekening heeft willen houden.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of DVZ een belangenafweging heeft gemaakt.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of DVZ is nagegaan welk inkomsten vereist zijn in het individuele dossier van verzoeker en zijn kerngezin. (de verwijzing naar de armoedegrens is een vage en algemene verwijzing, geenszins berekend op basis van de individuele voorgelegde elementen). Verzoeker is in de onmogelijkheid zijn beroepsmogelijkheden op correcte wijze in te schatten. In zoverre met voormelde elementen geen rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing schendt DVZ artikel 42ter van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852)

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (RW, 29 maart 2012, nr. 78.646)

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. (cf. RW 5 juni 2012, nr. 82.466)

De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen, maar louter om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RW 29 maart 2012, nr. 78 3 03)

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt als zou artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 niet zijn geëerbiedigd. De vaststelling dat het inkomen van de referentiepersoon in België ver onder de armoedegrens voor een alleenstaande ligt, heeft immers geleid tot de beoordeling dat dat inkomen veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel verzoeker als voor zijn partner te garanderen”.

Die beoordeling betreft geenszins de loutere vaststelling dat het referentiebedrag van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2 002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie niet is bereikt.

Het bedoelde referentiebedrag heeft tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag. Indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. (zie: Grondwettelijk Hof, arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, p. 136)

Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de wetgever door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger bij artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, een billijk evenwicht heeft verzekerd tussen de legitieme doelstelling van het verzekeren van het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen (Grondwettelijk Hof arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, p. 137)
Door te stellen dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de echtgenote van verzoeker veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel verzoeker als voor zijn partner te garanderen, oordeelt het bestuur dat uit het dossier niet kan blijken dat in casu voldaan is aan de doelstelling van de geldende regelgeving, en wordt in concreto onderzocht of de bestaansmiddelen volstaan om in de behoeften van de gezinshereniger en zijn gezinsleden te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, zoals vereist bij artikel 42 van de wet van 15 december 1980.

Waar verzoeker stelt als zou die beoordeling niet correct zijn omdat geen rekening werd gehouden met de lage maandelijks, omdat hij met zijn echtgenote inwoont bij zijn schoonouders, gaat hij voorbij aan het feit dat die informatie niet ter beoordeling werd voorgelegd aan het bestuur. Uit de loutere vaststelling dat zij verblijven op hetzelfde adres als de schoonouders van verzoeker, houdt geenszins ipso facto in dat zij niet de maandelijks lasten niet mee zouden dragen. Uit artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 blijkt dat de bewijslast wat betreft het stabiel, regelmatig en toereikend karakter van

de bestaansmiddelen op de aanvrager ligt De wettelijke mogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde om alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen die nuttig zijn voor het bepalen van het in artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 bedoelde bedrag, houdt geen wettelijke verplichting in. Verzoeker kan de onzorgvuldigheid die hij zelf beging door geen bewijzen voor te leggen van de maandelijkse lasten van het gezin, niet verschonen door te verwijzen naar die loutere mogelijkheid.

Evenmin bevat het administratief dossier bewijzen van de maaltijdcheques waar verzoeker naar verwijst, zodat hij niet aantoonde dat verwerende partij rekening kon houden met die inkomsten.

De berekening van de gemiddelde maandelijkse inkomsten kon eveneens slechts worden gebaseerd op de voorgelegde stukken. Het gemiddeld loon van 1044 euro zoals door verzoeker berekend aan, de hand van de loonfiches van zijn echtgenote voor de periode februari 2013 tot juni 2013 kon niet worden berekend aan de hand van de stukken die ter beoordeling van het bestuur werden voorgelegd.

De loonfiches die zich in het administratief dossier bevinden hebben betrekking op de extra loonafrekening voor de maand februari 2013, de extra loonafrekening voor de maand maart 2013 en het loon voor de maanden maart, april en mei 2013. Verzoeker was vrij de stukken over te leggen die naar zijn oordeel haar voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. Het niet overleggen van de loonfiche voor februari 2013, maar enkel de extra loonafrekening, kan niet aan het bestuur worden tegengesteld. Het bestuur is ertoe gehouden rekening te houden met alle werkelijke inkomsten, maar kan geen inkomsten in de berekening opnemen waarvan geen bewijzen werden voorgelegd. Evenmin kan zij een veronderstelling dat andere inkomsten voor de maand februari 2013 zouden bestaan op basis van de bewoordingen "extra loonafrekening", in haar berekeningen opnemen. Ook in dit verband kan verzoeker de onzorgvuldigheid die hij zelf beging door niet de loonfiche voor de maand februari 2013 over te leggen, niet verschonen door te verwijzen naar de mogelijkheid die de minister of zijn gemachtigde heeft alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen die nuttig zijn voor het bepalen van het in artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 bedoelde bedrag.

Tevens meent verzoeker onterecht als zou rekening moeten worden gehouden met de inkomsten van zijn schoonouders, gezien uit artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 dat de referentiepersoon dient aan te tonen over de toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken.

Daaraan kan geen afbreuk worden gedaan door de verwijzing in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 naar de omschrijving van het dertiende middel in de zaak nr. 5354, is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 16, lid 1, onder a), van de richtlijn 2003/86/EG en strekt tot de vernietiging van artikel 5 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 in zoverre het paragraaf 2 in artikel 11 van de wet van 15 december 1980 wijzigt. De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepaling dat zij bij de vernieuwing van de verblijfstitel geen rekening houdt met de bijdragen van alle herenigde familieleden aan het inkomen van het huishouden.

Met betrekking tot de omzetting van de richtlijn 2003/86/EG in artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, oordeelt het Grondwettelijk Hof:

Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten las te komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat. "

Verzoeker kan zijn kritiek niet dienstig tegenstellen aan de in casu bestreden beslissing tot weigering van toekenning van verblijf van meer dan drie maanden aan een familielid van een Belgische onderdaan.

De voorgehouden schendingen worden niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. Eén van de kernpunten van verzoekers betoog is dat de gemachtigde de aanvraag onzorgvuldig heeft onderzocht door geen concrete behoefteanalyse te doen en daaromtrent niet afdoende heeft gemotiveerd, terwijl er concrete elementen aanwezig zijn die bij deze behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen. Hij verbindt hieraan de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42 van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

2.4. Uit deze duidelijke bepaling volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon het volgende gesteld:

“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Immers, er werden loonfiches voorgelegd voor de periode februari 2013 - mei 2013 waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan een gemiddeld maandloon van €792 ontvangt. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, zonder een verder onderzoek te doen naar de bestaansmiddelen die verzoeker en zijn echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, geoordeeld heeft dat het gemiddeld maandloon van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt zodat zij een risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In weerwil van wat de verwerende partij in haar nota betoogt, houdt voormeld motief niet in dat zij *in concreto* heeft onderzocht welke bestaansmiddelen van verzoeker en zijn partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Een en ander klemt des te meer nu verder blijkt dat de verwerende partij geen correcte berekening heeft gemaakt van het gemiddeld maandloon van de partner van verzoeker. Door de extra loonafrekening van februari ten bedrage van 5,45 in de berekening te laten meetellen als

een volwaardig maandloon terwijl dit duidelijk een bijkomend bedrag bovenop het maandloon voor februari betreft, komt de verwerende partij voor de maanden februari, maart, april en mei 2013 onterecht tot een gemiddeld maandloon van 792,44 euro. Een correcte berekening, de maand februari buiten beschouwing gelaten nu de verwerende partij terecht stelt dat zij niet in kennis was gesteld van het maandloon voor die maand, van het gemiddelde over de maanden maart, april en mei zou geleid hebben tot een bedrag van 1054,74 euro, dat hoger ligt dan de door de verwerende partij gehanteerde armoedegrens van 1000 euro. Zo de verwerende partij in haar nota al zou hebben trachten aan te tonen dat een behoefteanalyse niet noodzakelijk is wanneer een gemiddeld maandloon voorligt dat onder de armoedegrens ligt, dan blijkt uit het voormelde bedrag dat dit verweer feitelijke grondslag mist.

Verzoeker voert, wat betreft de voor hem en zijn echtgenote noodzakelijke bestaansmiddelen, onder meer aan dat hij en zijn partner bij zijn schoonouders inwonen en dat zijn maandelijkse kosten derhalve erg laag zijn, meer bepaald omdat zijn partner enkel haar maaltijdcheques moet afgeven aan haar ouders en zij verder niet moeten bijdragen in de maandelijkse vaste kosten van het huishouden, dus ook geen huurgelden.

De verwerende partij stelt dienaangaande dat deze informatie niet ter beoordeling werd voorgelegd aan het bestuur en dat zij niet verplicht is om dienaangaande verdere informatie op te vragen. Verder stelt zij nog dat het feit dat verzoeker en zijn echtgenote verblijven op hetzelfde adres als hun schoonouders niet *ipso facto* inhoudt dat zij de maandelijkse kosten niet mee zouden dragen.

Indien de gemachtigde die niet betwist dat uit de voorliggende stukken kon worden afgeleid dat verzoeker en zijn echtgenote op hetzelfde adres als zijn schoonouders wonen, van oordeel was dat er onvoldoende gegevens voorlagen om de behoefteanalyse op een zorgvuldige wijze uit te voeren, had hij de nodige documenten en inlichtingen moeten opvragen, zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het feit dat deze bepaling de mogelijkheid, en niet de wettelijke verplichting inhoudt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de gemachtigde zich in deze zaak in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht had moeten informeren om de wél wettelijk verplichte behoefteanalyse te maken. De verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat zij geen rekening kan houden met de elementen die verzoeker aanbrengt die bij de behoefteanalyse hadden kunnen worden betrokken daar deze niet voorlagen bij de aanvraag.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.7. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS